

Κ Ρ Η Τ Η

Κι ἄν μέσα μου δὲ σ' ἔνιωθα φωτιά
κρασί μεθυστικό κι ἀψύ, θὰ σ' ἀγαποῦσα
καὶ μόνο ἀπ' τοῦ Κορνάρου σου τὴ Μοῦσα,
ἀρχοντοπούλα τῆς Ἀγάπης, Ἀρετοῦσα.

Κι ἄν ἓνα ἀκοίμητο σκουλήκι, γιὰ καρδιά,
δὲν εἶχες βάλει νὰ μὲ τρώει, θὰ σ' ἀγαποῦσα
καὶ μόνο ἀπὸ τοῦ Γκρέκο σου τὴ Μοῦσα,
Κυρὰ τοῦ Πάθους, Παναγιὰ Μαυροματοῦσα!

Θὰ σ' ἀγαποῦσα μόνο ἀπ' τὸν πυρσό,
πού ἔστησε πάνω ἀπ' τὴ ζωὴ τὸ Ἀρκάδι,
Δαγκαλογιάννενα, μητέρα κι ἀδερφή,
Θεῶν κι ἡρώων, φλόγα στὸ σκοτάδι!

Θὰ σ' ἀγαποῦσα γιὰ τὸ θάμα τοῦ Μαγιοῦ,
πού ἄστραψες, ἥλιος κι ἔδωκες μονάχη,
σὲ γῆ κι αἰθέρα, τὴν ἀσύγκριτή σου Μάχη,
ἔσὺ μικρή, μὲ τοὺς Τιτᾶνες τοῦ κακοῦ.

Καί, μ' ἀπλωμένο τ' ἄλικο μαντήλι σου,
κάλεσες τοὺς λαούς, μέσα ἀπ' τὰ σκότη,
στὶς δίπλες τοῦ Πυρίχιου τῆς Ἀντίστασης
πού, τόσο τραγικὰ κι ὠραῖα, ἔσυρες πρώτη.

Θὰ σ' ἀγαποῦσα ἀκόμα γιὰ τὰ κρῖνα,
τοὺς κρόκους, τὰ κοχύλια, τὰ πουλιά,
πού, πρὶν χαράξει αὐγὴ στὴν οἰκουμένη,
ζωγράφισες, στὸν ἄνθρωπο χαρά,
κόρη τοῦ Μίνωα, μὲ τὰ στήθη τὰ γυμνά.

Θὰ σ' ἀγαποῦσα... Τώρα τί νὰ πῶ;
Βλαστάρη ἀπ' τὸν κορμὸ τὸ θεϊκό,
πού τῆς Ἀμάθειας γάλα ἔχω βυζάζει στὴν αὐλή σου;
Κρήτη, Θεά, Μητρίδα, σ' ἀγαπῶ κι' ἀναρριγῶ
πῶς νὰ φανῶ παιδί σου!